

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL
Redaksjonens adresse:
Postboks 46 — Høvik

NR. 7-8

JULI-AUGUST 1946

5. ÅRG.

Hva er Deres mening?

En liten konkurranse for våre lesere.

Poststyret meddelte for en tid siden at det ville utgi en serie frimerker for å feire det norske postverks 300-års jubileum i januar neste år og at det «som motiver er meningen å bruke en del bilder fra Norges post- og øvrige historie».

La oss forutsette at denne serien blir på f. eks. 12 verdier. Hvilke motiver fra Norges historie i de forløpne 300 år ville De benytte for disse merker? Formatet går vi ut fra blir det sedvanlige 1½ størrelse. For å redusere motivvalget kan en bruke både enkelte og/eller kombinerte, f. eks. Amundsen på Sydpolen eller portretter av Amundsen og Nansen med en tegning av Fram etc.

Vi ber våre lesere gi seg i kast med denne oppgave og sende inn sine svar til redaksjonen i n n n 15. okt. 1946.

BENJAMIN GOODFELLOW

Advokat Benjamin Goodfellow, Birkdale ved Manchester, avgikk ved døden 11. juni 83½ år gammel, etter en tids sykdom. Med ham er en av Englands betydeligste og mest kunnskapsrike filatelister borte. Han hadde syslet med frimerker fra guttedagene og har hatt og hadde store spesialsamlinger på de forskjelligste områder. Hans samlinger fikk utmerkelser på flere av de store internasjonale utstillinger. Blant hans kjæreste land var New Zealand og ikke minst Norge.

Der ble i stor utstrekning lagt beslag på Goodfellow også i administrativ retning. I flere år var han president i Manchester Philatelic Society og inntil sin død visepresident i Royal Philatelic Society, London. I dette selskap hadde han dessuten gjennom årene hatt mange tillitsverv. Den 6. juni i år hedret selskapet ham ved å utnevne ham til «Honorary Fellow», en æresbevisning som Goodfellow da var for syk til å få kjennskap til.

Personlig var Goodfellow det elskverdigste menneske en kunne treffe. Jeg har hatt anledning til å være sammen med ham både i England og flere ganger her heime og har hatt gleden av å se ham og hans hustru hos meg til middag, og alltid måtte jeg beundre hans sjarmerende vesen. Og maken til filatelist-entusiast skulle en lete lenge etter. Han var som nevnt spesialsamler av Norge og da Oslo Filatelist-Klub i 1930 holdt sin retrospektive utstilling over Norges frimerker, kom Goodfellow sporenstregs over hit utelukkende for å studere 39 blokken av nr. 1. Under hele utstillingstiden var han å se foran blokken hvor han gjorde sine studier.

Goodfellow var en stor beundrer av Norge og jeg skal la ham selv uttale seg. I en lengere artikkel i The London Philatelist's november-nummer 1940 med tittel «Some thoughts upon and reminiscences of Stamp Collecting over the last 70 years» skriver han bl. a.:

«Hva Norge angår vakte et tidlig besøk i landet i 1882 sammen med min mor min entusiasme for dette land og dets

storslagne natur, dets fjell, dets fjorder og dets vennlige og gjestfri befolkning. Mange seinere besøk brakte meg til Norge når min hobby for tindebestigning periodevis oversteg min interesse for frimerkesamling. Disse besøk satte meg i stand til å tilegne meg kjennskap til det norske språk tilstrekkelig til at jeg seinere kunne oversette til engelsk mange av dr. Justus Anderssens artikler om Norges frimerker. Omenn jeg aldri lærte å tale norsk flytende, holdt jeg dog en gang en tale på det språk ved en norsk festbankett som ble litt av en sensasjon.

Det ble en lykke for meg å komme på vennskapelig fot både med dr. Anderssen, Henrik Dethloff, Abr. Odfjell og andre prominente norske filatelister — og jeg ble en tro abonnent på Nordisk Filatelistisk Tidsskrift.»

Den ovennevnte tale holdt han på festmiddagen under den internasjonale frimerkeutstilling i Kristiania i 1924.

Sine oversettelser av dr. Anderssens artikler fikk Goodfellow inn i forskjellige

engelske tidsskrifter, ja til og med i The London Philatelist hvor oversettelser omtrent ikke finner plass.

Som særtrykk på P. L. Pembertons forlag utkom i 1921 hans oversettelse av dr. Anderssens arbeid over 20 mm. utgaven. I 1924 offentliggjorde Goodfellow i The London Philatelist en personlig skreven monografi «A study of the types of the 4 Skill Norway 1863/66». Arbeidet ble oversatt til norsk og utkom på Kristiania Filatelist-Klubs forlag.

Goodfellow var æresmedlem i Oslo Filatelist-Klub fra 19. april 1939 og i kollegiemøte i vår i «Det gyldne posthorn» var det besluttet på klubbens 60 års jubileum i desember å utnevne ham til Storkors av ordenen.

Alle vi eldre som personlig kjente Benjamin Goodfellow vil bevare ham i kjærlig erindring og ærbødig beundring for ham som menneske og filatelist.

Alf G. Johnsen.

Sveriges Filatelist-Förening

1886 * 18. september * 1946

Åtte av Stockholms frimerkesamlere stiftet den 18. september 1886 Frimärks-samlare-Föreningen i Stockholm, hvis medlemstall allerede ved første årsskifte var 31. Foreningen vokste hurtig, og da de fleste medlemmer var bosatt utenfor Stockholm, ble det i januar 1901 besluttet å endre navnet til Sveriges Filatelist-Förening. Medlemstallet, som i 1920 var 1600, sank noe i de følgende år, slik at det ved førtiårsjubileet i 1926 lå omkring 1350. Seinere steg det på nytt, og utgjorde ved årsskiftet 1945—46 2136. Allerede meget tidlig oppstod det innen foreningen planer om å danne lokale avdelinger utover landet. Og disse planer ble i 1900 vedtatt på foreningens første møte utenfor Stockholm, nemlig i Göteborg. Etterpå er det dannet en rekke slike lokalavdelinger utover landet. Sveriges Filatelist-Förening har nu sitt hovedsete i Stockholm, mens lokalavdelingene har sine egne styrever og er representert i hovedstyret.

Sveriges Filatelist-Förening har — som så mange andre filatelistklubber — ført en omflakkende tilværelse, men har nå sine egne lokaler i Apelbergsgatan 58 i Stockholm, sammen med Stockholmsavdelingen.

Foreningen deltok i de nordiske filatelistmøter i 1893, 1895 og 1897, og arrangerte selv i Stockholm i 1899 det femte møte. Den var også med ved dannelsen

av Nordisk Filatelist Forbund, som trådte i virksomhet 1. januar 1897, men trakk seg allerede tre år etterpå tilbake fra forbundet. Samtidig startet foreningen sitt eget tidsskrift, Svensk Filatelistisk Tidskrift,

Major H. Schultz Steinheil.

som den fremdeles utgir. Her har i årenes løp en rekke framrakende filatelistiske arbeider vært publisert. Tidsskriftet inntar i dag en meget framstående posisjon og vitner om svensk filateli høye standard.

Foreningen har også på mange andre måter vist sin livsevne og berettigelse. Allerede fra starten av ble stor vekt lagt på byttevirksomheten, og den er nå meget stor og velorganisert. Forlagsvirksomheten har også florert. Den første begynnelse var en prisfortegnelse over de svenske frimerker, som etter hvert ble så vel forsynt med filatelistiske opplysninger, at den forandret navn til «Handbok över Sveriges Frankotecken». I 1905 utga foreningen sitt berømte verk «Sveriges Frankotecken 1855—1905». Seinere er forlagsvirksomheten fortsatt med utgivelsen av en rekke større og mindre arbeider.

Foruten at den har deltatt i en rekke utstillinger rundt omkring i verden, har foreningen også selv arrangert flere vellykte utstillinger. Således ble det både i 1911, ved 25 års jubileet, i 1926 ved 40 års jubileet og i 1936 ved 50 års jubileet holdt utstillinger i Stockholm. Utstillingen i 1926 er beskrevet av dr. Justus Anderssen i Nordisk Filatelistisk Tidsskrift for samme år side 181 flg.

Bak denne sterke posisjon, som foreningen inntar idag, og alle disse foretak, ligger det et veldig arbeid, som det står respekt av. Foreningen har hatt den lykke å ha medlemmer med framrakende administrative evner, og medlemmer som ved sine forskningsresultater kastet glans over svensk filateli, mens andre medlemmer med aldri sviktende glede og pliktfølelse arbeidet for å støtte og fremme foreningen og dens tiltak. Uten forkleinselse for andres utmerkete arbeid kan en sikkert framheve grosserer Oscar Kröpelien som foreningens mest framstående administrator. Med to års avbrytelse innehadde han fra 1912 til 1944 den krevende stilling som Sveriges Filatelist-Förening's formann, likesom han fra 1909 til 1937 ledet byttevirksomheten. Han er vel kjent i Norge fra de ganger han på en utmerket måte representerte sin forening ved Oslo Filatelist-Klubs forskjellige jubileer. Han var også medlem av klubben fra 1916 til sin død i desember 1944, og storkors av dens orden «Det gyldne Posthorn» fra 1941. Blant foreningens øvrige medlemmer er direktør Nils Strandell og svensk ameri-

kaneren, direktør Hans Lagerlöf best kjent i Norge — direktør Strandell for sitt lange og framrakende arbeid i Nordisk Filatelistisk Tidsskrift og direktør Lagerlöf for sine store frimerkedonasjoner, som blant annet også det norske postmuseum har nytt godt av. Men ved siden av disse har det virket en rekke framskutte navn innen svensk filateli, f. eks. professor A. Levin, som også var vel kjent blant norske filatelister, E. Wilms, som i en årrekke redigerte Svensk Filatelistisk Tidsskrift, major Herman Schultz-Steinheil, foreningens nåværende formann og formann i Rikskomiteen för frimärkets dag, og mange andre.

Sveriges Filatelist-Förening vil feire 60 års jubileet med kongress i Malmö i september 1946; og i tilslutning til denne skal det holdes en utstilling, hvortil foreningens medlemmer er innbudt til å delta, på Malmö rådhus i dagene 14.—22. september. Foreningen har alltid vist at den kunne feire sine runde år på en stilfull og verdig måte, og i så henseende vil den sikkert bli sine tradisjoner tro.

Norske filatelister sender Sveriges Filatelist-Förening, som den eldste nordiske filatelistforening, sine beste ønsker om fortsatt framgang i dronning Filatelias tjeneste, den dronning som foreningen har tjent så trofast i alle år.

Vivat, crescat, floreat.

Viggo Dunér.

Sverre Børresen døde plutselig etter et kort sykeleie på Rikshospitalet den 3. juli.

På oss — klubbkameratene — kom budskapet om hans bortgang helt uventet og overraskende. Børresen var en helstøpt personlighet, plikttro til det ytterste.

Hans virke her på jorden er nå slutt og vi — hans klubbkamerater — står igjen med sorg. Han var blant de «stille» hos oss, men etterlater seg likevel et tomrum.

Vi lyser fred over hans minne!

Hamar, den 25. juli 1946.

Werner Caspersen
sekretær.

De postale forhold på Færøerne under krigen.

Av postmester C. S. J. H. Danielsen, Torshavn.

(Fra Nordisk Posttidsskrift.)

Forts. fra nr. 6/7.

Den 3. Februar 1941 henvendte Kontoret sig telegrafisk til Postmaster General i London om snarest at blive forsynet med danske Frimærker, da Beholdningen kun var tilstrækkelig indtil Midten af Marts Maaned. Den 13. Marts 1941 fik Kontoret et Telegram fra Postgen i London om, at danske Frimærker var afsendt fra Bern den 14. Februar 1941 «by surface mail» og næppe vilde naa frem til Midten af Marts Maaned.

Omkring Midten af Marts Maaned 1941 var Beholdningen af 20 Øres Frimærker saa godt som opbrugt. *Den 17. Marts 1941 maatte Kontoret lade overtrykke 700 Ark 5 Øres Frimærker til 20 Øre, og den 2. Maj 1941 maatte Kontoret lade overtrykke 465 Ark 1 Øres Frimærker til 20 Øre.*

Der kom stadig ingen danske Frimærker, og Situationen blev mere og mere kritisk. Kontoret maatte saa ca. Midten af Maj Maaned 1941 gaa over til Frankostempling med Haandstempler, (Færøerne 5 Øre — 10 Øre — 20 Øre Franco-Betalt), som var fremstillet paa Færøerne. Et Stempel var uden Ørebeløb, hvorefter Portoen blev tilføjet med Blæk. Dette skede i den yderste Nød, og der frankostempledtes saa fra Midten af Maj til de første Dage i Juni 1941 navnlig ved selve Kontoret, i meget ringe Omfang ved de 3 Postekspeditioner, Postforsendelser fra offentlige Kontorer og større Firmaer til et samlet Beløb af 2 997 Kr. 82 Øre.

Endelig den 5. og 6. Juni 1941 modtoges de danske Frimærker igen, og Frankostemplingen ophørte straks. Siden da modtoges danske Frimærker med Mellemløb. Vi «sultede» nogle Gange, men kørte dog ikke fast igen. Først efter 1. April 1943 kom der rigtig Gang i Leveringen af danske Frimærker, og ved Krigens Slutning var Beholdningen meget stor.

I Foraaret 1943 fik Kontoret gennem Gesandtskabet i London leveret en Hjemmefrankostemplingsmaskine, som dog kun har været brugt i enkelte Tilfælde (ved Udsendelse af Skatteindbetalingskort, medens Frimærkebeholdningen endnu ikke var rigelig). Frimærkespørgsmaalet har saaledes været meget spændende og ogsaa enerverende.

Blanketter og andre Formularer har det været nødvendigt at lade trykke i Thors-havn. Selv om det til Tider har været vanskeligt at skaffe det nødvendige Papir og navnlig Karton, har Blanketter altid kunnet fremskaffes, men disse Blanketter har gennem Aarene været fremstillet i forskellige Farver.

Under Afbrydelsen af Forbindelsen med den øvrige Del af Riget har Postvæsenet paa Færøerne været administreret af Postkontoret i Samraad med Amtmanden over Færøerne, navnlig i Sager af finansiell Natur, og Kontoret maa takke Hr. Amtmand Hilbert for det gode Samarbejde, der har hersket igennem de meget vanskelige Aar.

Postgangen berørtes ikke saa lidt af de mange Drivminer i de færøske Farvande og af den fuldstændige Mørkelægning (ogsaa af Fyrene), som nødvendiggjorde, at Sejladsskibene maatte foregaa, medens det var lyst. Der maatte saaledes opstaa Indskrænkninger i Sejladsen, men disse Indskrænkninger kan ikke siges at have været generende. Raaolie og Benzin har der hele Tiden været nok af — en Overgang var Benzin dog rationeret. I det sidste Aar har det været ret vanskeligt at faa Dampkul, og det lokale Kystskib D/S «Smiril» har derfor været nødt til yderligere at indskrænke Sejladsen, men har dog været i Stand til at opretholde to Gange ugentlig Forbindelse mellem Thorshavn og Suderø.

Den største Vanskelighed har været Vedligehold af Maskiner og Automobiler, da Reservedeler har været meget vanskelige at fremskaffe.

Under Krigen har det færøske Fiskerierhverv haft en Blomstringstid. Der har været et stort Hjemmefiskeri paa mange Pladser, og flere af Fiskerskibene har købt Fisk i Island. Den fra Hjemmefiskeriet hidrørende og den i Island indkøbte Fisk har de færøske Skibe befordret til Markedet i Storbritannien, hvor Fisken har været solgt til meget høje Priser (ganske vist har der ogsaa været «Bomtøre», naar Fisken har været for længe undervejs). De færøske Fiskere er meget raske og dygtige Sømænd, og det har været mere end beundringsværdigt at se dem sejle under hele Krigen, ogsaa i de vanskeligste Perioder, hvor andre ikke vilde sejle, trods mange Flyveangreb. Desværre har denne Sejlads krævet mange af vore bedste Fiskeres Liv, og mange af vore Skibe er gaaet tabt.

De ved Fiskerierhvervet opnaaede store Fortjenester har givet en Velstand, som dog ikke er kommet til alle Pladser, og som derfor er ret ulige fordelt. Imidlertid er der herved opstaaet en Velstand med deraf følgende Arbejdsrigelighed med ret høje Arbejdsmandslønninger, hvilket har gjort det saa godt som umuligt at finde nogen, som vil arbejde paa Aspirantløn, og selv Arbejde til almindelig Timeløn har det været mere end vanskeligt at faa nogen til at paatage sig. De mange Penge som fra Storbritannien har flydt ind til Færøerne samtidig med, at Varetilførslen har været ret begrænset, har givet en Pengerigelighed, som paa det nærmeste har fremkaldt Inflation. Pristallet har været oppe paa 280 (er nu 269) i Forhold til 100 pr. 1 Juli 1939, og Arbejdsmandslønnen, som pr. 1. Juli 1939 var 100 Øre i Timen, er nu 269 Øre, d. v. s. følger Pristallet med 1 Øre for hvert Point Pristallet stiger. For Tjenestemændene har Krigen været meget haard, da Lønningerne ikke har kunnet følge de hurtigt stigende Priser. Tjenestemændene er i meget høj Grad deklasseret under Krigen, men forhaabentlig bliver der ydet Tjenestemændene den økonomiske Støtte, som det vil være muligt at yde, men som vil være paakrevet, hvis ikke der skal slaas for meget i Stykker for dem.

Pengerigeligheden har medført en meget

stor Stigning i Pengeomsætningen, ligesom Antallet af Postforsendelser af alle Arter indenfor Øerne har været stærkt stigende gennem Krigsaarene. Frimærkesalget, der i Finansaaret 1938/39 var 193 867 Kr. 11 Øre, var i Finansaaret 1944/45 steget til 305 826 Kr. 91 Øre.

Summen for de ved selve Kontoret ind- og udbetalte P. A. og I. K., som i 1939 var 8 763 210 Kr., var i Aaret 1944 steget til 29 968 742 Kr.

Arbejdet er saaledes, skønt Forbindelsen med den øvrige Del af Riget har været afbrudt, steget meget, uden at det samtidig har været muligt at faa den kvalificerede Arbejdskraft forøget. Jævnside med den store Stigning i Arbejdet har Kontoret gennem Krigsaarene været nødsaget til selv at sørge for P. A. Revisionen. Hertil kommer ogsaa dette Forhold, at Kontoret har maattet arbejde i direkte Kontakt med det engelske Postvæsen.

De første Krigsaar, navnlig i 1940 og 1941 var der næsten daglig Luftalarm i Anledning af tyske Flyveres Besøg. Der blev nedkastet ikke saa faa Bomber over Færøerne, men ved et Vidunder er ingen Mennesker dræbt paa Landjorden under disse Luftangreb. At disse hyppige Flyverbesøg virkede stærkt paa Nerverne, vil kunne forstaaes. Mange (navnlig Kvinder og Børn) evakuerede derfor fra de større Pladser. I de senere Krigsaar forminkedes de tyske Flyveres Besøg gradvis, og Sindene beroligedes meget igen.

Nu er Krigen forbi, og Postforbindelsen med den øvrige Del af Riget er genoptaget. Dog er Pengeforholdene mellem Danmark og Færøerne endnu ikke endelig ordnet, saaledes at Forsendelse af Penge ikke har kunnet finde Sted, ligesom der heller ikke gensidigt har kunnet tegnes Abonnement paa danske eller færøske Aviser. Imidlertid er dette kun et «Overgangsforhold», som formentlig snart ophører. Maatte den Fred, som der nu forhandles om, blive til Gavn og Velsignelse for Land og Folk, og maatte Forholdet mellem Danmark og Færøerne komme ind under en Ordning, som knytter disse Landsdeler fastere sammen, og skaber gensidig Tilfredshed og Forstaaelse.

p. t. København, i September 1945.

C. S. J. H. Danielsen.

Annulleringsstempler på Sveriges frimerker 1858-72.

(Forts. fra nr. 3)

Av MARTIN JØRGENSEN

Katrineholm O 1862-72	Ljung X 1863-69 ---- O 68-72 -
Katthammarsvik O 1869--72 --	Ljungby O 1858--72
Kil O 1871--72 -	Ljusdal O 1858-72
Killeberg O 1872 --	Ljusne O 1869-72 --
Killsmo O 1863--72 --	Lofthammar O 1866-72 -
Kisa [] 1858 --- O 59-72	Los O 1868-72 --
Klintehamn O 1860-72 --	Ludvika O 1869-72
Knifsta X 1866 ? O 66-72 -	Luleå [] 1858-59 --- O 60-72 --
Kolslätt O 1861-72 ---	Lund [] 1858-59 -- O 60-72
Kolsva O 1869-72 -	Lund (ved Gefle-Dala Jernbane) O 1868--72 --
Kongsbacke [] 1858 -- O 59-72	Lunds-post-Station X 1866-69 -----
Kongelf [] 1858-59 -- O 60-72	Lyckeby O 1862-72 --
Korpilombalo O 1871--72 ---	Lycksele O 1858-72
Korsnäs X 1863-69 ---	Lysekil [] 1858-59 -- O 60-72
Kramsta O 1861-72 --	Lästringe O 1864-70 --
Kristdala O 1869--72 -	Löberöd O 1866-72 --
Kristineberg O 1866-72 ---	Leufsta bruk O 1869-72 -
Kumla O 1863-72 ---	Löfrestad O 1866-72 --
Kungsgård X 1863-69 ----	Majorna O 1865-72 -
Kungsgården O 1868-72 --	Malmköping [] 1858-60 -- O 61-72
Kungsör O 1862-72 --	Malmø [] 1858-60 -- O 60-72
Kvikkjokk O 1865-72 ---	Malung [] 1858-64 - O 63-72
K: Qvistbro X 1861-69 ---	Malå O 1863-72 ---
Kvistbro O 1868-72 --	Margrethill X 1863-69 ---- O 68-72 -
Kåfalla O 1868-72 --	Mariefred [] 1858-59 --- O 68-72
Kårböle O 1864-72 --	Marieholm X 1865-69 ? O 68-72 -
Kårehagen O 1866-72 --	Mariestad O 1858-72
Köping [] 1858-59 - O 59-72	Markaryd O 1862-72 -
Köpinge O 1866-67 ---	Marklunda O 1861-62 ----
Lagmansholm O 1863-72 -	Marstrand [] 1858-62 -- O 63-72
Laholm [] 1858-59 -- O 60-72	Mederi O 1862-72
Lamhult O 1864-72 -	Melen O 1865-72 --
Landskrona [] 1858-60 ---- O 61-72	Mellerud O 1871-72 -
Laxå O 1863-72	Misterhult O 1861-72
Lenhofda O 1870-72 -	Mjølby O 1861-72 -
Lerdal O 1861-72 --	Mo O 1862-72 --
Lerum O 1863-72 --	Moheda O 1864-72 --
Liatorp O 1863-72 -	Moholm O 1861-72
Lidköping [] 1858-61 - O 61-72	Molkom O 1869-72 --
Liljeholmen O 1863-72 -	Mora [] 1858-61 O 62-72
Lilla Edet [] 1858-62 - O 63-72 -	Mosås X 1863-69 ? O 68-72 -
Lilla Aby X 1866 ----- O 66-72 ---	Motala O 1858-72
Lilleskog O 1868-72 --	Mullsjo O 1862-72 --
Lillherrdal O 1870-72 ---	Muonioniska O 1865-72 ----
Lima O 1867-72 --	Målilla O 1861-72
Limmared O 1871-72 --	Märsta X 1866-69 ---- O 68-72 --
Lindesberg [] 1858-60 -- O 61-72	Mölnbacka O 1867-72 ---
Linköping O 1858-72	Mölnbo O 1863-72 ---
Ljugarn [] 1858--60 -- O 61-72 --	Möln dal O 1870-72 --

Et udvalg av svenske brev og poststempler tilhørende herr Martin Jørgensen.

Mönsterås [] 1858-64 O 65-72
 Mörby X 1863-69 ----- O 68-72 ---
 Mörlanda O 1862-72 ----
 Nederkalix [] 1858-66 O 66-72
 Nora [] 1858-60 O 61-72
 Norberg O 1858-72 -
 Nordmaling [] 1858-60 - O 58-72
 Noret O 1861-72 --
 Norrköping O 1858-72
 Norrtelje O 1858-72
 Norsesund O 1870 - 72 ---
 Norsholm O 1864-72 -
 Norsjö O 1861-72 --
 Nya Kopparberget [] 1858-59 ----- O 58-72
 Nya Lerdala O 1861-72 ---
 Nybro O 1866-72 -
 Nyby O 1868-72 --
 Nyebro O 1866-72 ---
 Nyköping [] 1858-60 - O 60-72
 Nyland [] 1858-64 O 64-72
 Näs O 1867-72

Näshult O 1861-72 -
 Nässjö O 1864-72
 Nettraby O 1871-72 --
 Onsala O 1864-72 -
 Orsa O 1867-72 --
 Oroust [] 1858-60 --- O 61-72
 Ousby X 1862-69 ----- O 68-72
 Oskarshamn O 1858-72
 Ottebol X 1867-69 ----- O 68-72 -
 Ottenby O 1861-72 ---
 Pajala O 1861-72 ---
 Partille O 1863-72 -
 Piteå [] 1858 ----- O 58-72
 Pålsboda X 1863-69 ----- O 68-72 --
 Phillipstad se Fillipstad
 Ragunda O 1861-72
 Ramlösa O 1870-72 --
 Ramsberg O 1860-72
 Ranten X 1863 — ?
 Ramundeboda [] 1858-62 -
 Ranekulle O 1865-72 --

Rathan X 1865-69 ---
 Ratan O 1868 72 --
 Raus O 1867-72 --
 Robertsholm X 1863-68 ---- O 68-72 -
 Ronehamn O 1868-72 -
 Ronneby O 1858-72
 Rosersberg X 1866-69 ---- O 68-72 -
 Rotebro X 1866-69 ----- O 68-72 --
 Ryr X 1867-69 ? O 68-72 --
 Råda O 1858-72
 Råneå [] 1858-69 O 1858-72
 Rånnum X 1867-69 ----- O 68-72 --
 Råppe X 1865-69 ? O 68-72 -
 Sala O 1858-72
 Salbo O 1863-72 --
 Salstad X 1867-69 ? O 68-72 --
 Sandhamn X 1866-69 ---- O 68-72 --
 Sandhem O 1863-72 -
 Sandsjö O 1864-72 --
 Sandviken X 1864-69 ---- O 68-72 --
 Seffle O 1864-72
 Selet O 1872 ----
 Sigtuna [] 1858-59 --- O 59-72
 Simonstorp X 1866-69 ---- O 68-72 ---
 Sjöbo O 1861-66 ---
 Sjögård O 1861-72 --
 Skanör [] 1858 ? O ?-72 ---
 Skara O 1858-72
 Skattkärr O 1869-72 --
 Skeen O 1868-72 --
 Skellefteå [] 1858-72 O 58-72
 Skene O 1860-72
 Skillingaryd O 1861-72 --
 Skog O 1861-72 --
 Skutskär O 1870-72 --
 Skåred O 1871-72 ---
 Skenninge O 1858-72
 Skövde O 1858-72
 Slite [] 1858-72 --
 Slättäng O 1859-63 ---
 Smediebacken O 1858-72
 Sollebrunn [] 1858-64 -- O 61-72
 Solefteå O 1858-72
 Sorsele O 1865-72 --
 Sparreholm O 1862-72 -
 Staby [] 1858-60 --- O 61-72
 Stallarholmen O 1869-72
 Stehag X 1863-69 ---- O 68-72 -
 Steneby O 1862-72 --
 Stensele O 1865-72 --
 Stenstorp O 1863-72 -
 Stenung X 1866-69 ---- O 68-72 --
 Stigen O 1870-72 ---
 Stjernhof O 1863-72 --
 Stjernvik O 1864-72 --
 Stockaryd O 1864-72 --
 Stockholm [] 1858-65 O 58-72
 Stockholms K.K. = Kontrollkontoret O 1865-72
 Stockholm Ank: A = Ankomst O 1871-72 ----
 Stockholm Norr. O 1869-72 -
 Stockholm Söder O 1872 ---
 Stockholm Stjernestempel, se Afbildningen
 1858-62 ----
 Stockholm Brevbärarestempler O 1-2-3-4-5 og 6
 Tur --- 1862-72
 Stora Rör O 1858-72 ---
 Stora Tuna O 1872 ---
 Storvik X 1863-69 ---- O 68-72 -
 Strand O 1870-72 ---
 Strångsjö X 1866-69 ---- O 68-72
 Stråttjärä O 1863-72 --
 Strengnäs O 1858-72
 Ström O 1864-72 --
 Strömbacka O 1870-72 --
 Strömsholm [] 1858-62 O 62-72
 Strömstad O 1858-72
 Sund O 1863-72
 Sundsvall O 1858-72
 Sunne O 1858-72
 Surahammar O 1865-72 --
 Svanesund X 1867-69 ---- O 68-72 --
 Svartå X 1866-69 ? O 68-72 -
 Sveg O 1863-72 --
 Svenljunga O 1858-72 -
 Svenstorp O 1867-72 -
 Svärdsjö O 1870-72 ---
 Säby O 1861-72 --
 Säfsjö O 1864-72 -
 Särna O 1870-72 --
 Säter [] 1858-68 --
 Säter O 1862-72 --
 Söderhamn O 1858-72
 Söderköping O 1858-72
 Södertelje O 1858-72
 Söderåkra O 1865-72 -
 Södra Fogelås O 1865-72 --
 Sölvitsborg [] 1858 ---- O 58 ----
 Sölvesborg O 1858-72
 Sörby X 1862-69 ? O 68-72 -
 Sösdala X 1863-69 ? O 68-72 -
 Tanum O 1870-72 ---
 Teckomatorp O 1872 ---
 Tenhult O 1864-72 -
 Thorshälla O 1858-72
 Tidaholm O 1871-72 --
 Tierp O 1858-72
 Tingsryd O 1868-72 -
 Tiellmo [] 1858-65 - O 62-72
 Tjörn O 1870-72 ---
 Tomelilla O 1866-72 --
 Torp O 1861-72 -
 Torsby O 1869-72
 Thorsåker [] 1858-64 --
 Torsåker O 1864-72

Trandstrand O 1867-72 ---
 Traryd O 1861-72 --
 Trelleborg O 1858-72
 Trollenäs O 1868-72 --
 Trollhättan O 1858-72
 Trosa [] 1858-64 O 64-72
 Tumba O 1863-72 -
 Tveten O 1869-72 --
 Tving O 1863-72
 Tågarp X 1865-69 ? O 68-72 --
 Tärna O 1865-72 ---
 Töcksfors O 1870-72 ---
 Töreboda O 1859-72
 Uddevalla O 1858-72
 Uddevalla O 1858-72
 Uggelbo O 1863-72 --
 Ulfstorp X 1868 ? O 68-72 --
 Ullersäter X 1868 ? O 68-72 ---
 Ullånger O 1858-72
 Ulricehamn O 1858-72
 Ulrika O 1872 ----
 Ulriksdal O 1870-72 --
 Umeå O 1858-72
 Unnaryd O 1872 ----
 Upsala [] 1858-60 - O 60-72
 Uttersberg O 1869-72 -
 Wadstena [] 1858-62 O 58-72
 Waldemarsvik O 1858-72
 Vall O 1862-72 ---
 Walla O 1863-72 -
 Wallåkra O 1865-72 --
 Walskog X 1867-69 ----
 Valskog O 1868-72 --
 Wara X 1867-69 ----
 Vara O 1868-72 -
 Warberg O 1858-72
 Wartofta X 1863-69 ? O 68-72 -
 Wassbacken [] 1858 ? O 61-63 --
 Waxholm [] 1858-63 --- O 63-72 -
 Veckholm O 1872 ----
 Vedevåg O 1871-72 --
 Wedum X 1861-69 ----
 Vedum O 1868-72 -
 Wemdalen [] 1858-61 ----
 Vemdalen O 1861-72 -
 Wenersborg O 1858-72
 Wernamo [] 1858 ----- O 58-72
 Vestanfors O 1865-72 -
 Vesterby O 1863-72 -
 Westervik [] 1858-60 ---- O 61-72
 Westerås [] 1858-59 ----
 Wexiö [] 1858-60
 Wexiö O 1860-72
 Vifstavarf O 1869-72 -
 Wik [] 1858-59 ----
 Vik O 1860-63 --
 Viken O 1864-72 --

Vilhelmina O 1865-72 --
 Wimmerby O 1858-72
 Wingåker O 1862-72
 Vingång O 1863-72 --
 Winslöf X 1865-69 ---- O 68-72 -
 Wisby O 1858-72
 Visingsö O 1863-72 --
 Viskabro O 1868-72 --
 Wislanda O 1863-72 --
 Vissefjärda O 1869-72 -
 Vittangi O 1865-72 --
 Vittinge O 1869-72 ---
 Vittsjö O 1858-72 ---
 Wollsjö O 1866-72 --
 Voxna O 1868-72 --
 Wredstorp O 1862-72
 Wrigstad [] 1858-62 - O 62-72 -
 Vänga O 1869-72 ---
 Wärgårda O 1864-72 -
 Vännäs O 1865-72 --
 Väring O 1863-72 --
 Varmdö O 1861-72 --
 Wäsby X 1866-69 ---- O 68-72 --
 Väse O 1869-72 -
 Ystad O 1858-72
 Aby [] 1858 ---- O 58-72
 Åhus [] 1862 ---- O 62-72
 Åkarp O 1863-72 -
 Ålem O 1872 ---
 Åminne O 1863-72 --
 Åmot X 1867-69 --- O 68-72 -
 Åmål O 1858-72
 Åhre [] 1858-67 -- O 67-72 --
 Årjeng O 1869-72 --
 Årset O 1863-72 -
 Ånäset [] 1858-61 --- O 62-72
 Åsele [] 1858 ? O --- 1872 ---
 Åsen [] 1858 --- O 58-72 -
 Åtorp [] 1858-63 O 61-72
 Åtvidaberg O 1858-72
 Ås [] 1858-63 --- O 61-72
 Ödeshög [] 1858-63 O 60-72
 Öfverkalix O 1861-72 --
 Öfvertorneå [] 1858 ? O 62-72
 Ökne O 1858-72
 Ölme O 1869-72
 Önnestad O 1865-72 --
 Örebro [] 1858-60 -- O 60-72
 Öregrund O 1858-72 -
 Örkellunga O 1861-72 --
 Örnsköldsvik O 1858-72
 Örsundsbro X 1867-69 ? O 68-72 ---
 Örtofta X 1863-69 ----- O 68-72 ---
 Örträsk O 1861-72 ---
 Ösmo O 1861-72 ---
 Östad O 1870-72 --

(Forts.)

Utdrag av NORDNORSKE POSTHISTORISKE BLAD

Av båtposttidens saga.

(Forts. fra nr. 3)

Av postfullmektig E. B. ERIKSEN

Postforholdene i dette tidsrom.

Inntil 1770 årene var postrutene lagt tilrette for embetsmennene, og i de første årtier var det vesentlig deres post som ble ført. Den tidligst kjente fortegnelse over brev nordover er fra 18. juli 1724, hvor det fra Trondheims postkontor ble sendt til Helgeland 6 brev, til Salten 5, til Lofoten og Vesterålen 3, til Senja og Tromsø fogderier 9 og til Finnmark 11 brev. Postekspresen hadde med seg følgende anbefalingsbrev fra postmesteren:

«Og saasom ingen flere Breve findes i hosfølgende Paqver, end de her opteignet er, saa har mand dette til Vedkommendes Efterretning villet meddele paa det, at Paqverne som med Postcontoirets Seigel ere forsynede kan ubrutt hveer til sit Fogderie fremkomme. Til hvilken Ende nærværende anordnede kongl. Ekspresse, Johannes Mathiesen, recommanderes alle forrekommende, saavel som Postbønderne imellem her og Findmarken til sikker og uopholdelig Befordring eftersom den ham medgivne Post consernerer Kongens høye Tienestes Befordring.»

Posten fra handlende og næringsdrivende ble i stor utstrekning sendt med leilighet både på grunn av den høye porto, men naturligvis vesentlig av den grunn, at det tok for lang tid å vente på svar især på henvendelser til utlandet. For Troms og Finnmarks vedkommende som regel et halvt år eller mere. Jekteeiere og handelsmennene fulgte i alminnelighet selv med til Bergen i stevnetidene, brevene ble da oftest sendt derfra eller fra Trondheim ettersom det passet, og svarene kom da gjerne til deres kommisjonærer på disse steder, og kunne da hentes der på neste tur eller videresendes med leilighet ettersom det passet seg.

At postkassen ble unndratt betydelige beløp ved at de korresponderende i stor utstrekning sendte sine brev med leilighet og uten postverkets medvirkning vitner de mange kongelige påbud om. Men myn-

dighetene forstod ikke at det beste bote-middel ville ha vært en hyppigere postgang og litt lavere porto.

Således heter det i en forordning av 2. februar 1714 bl. a.:

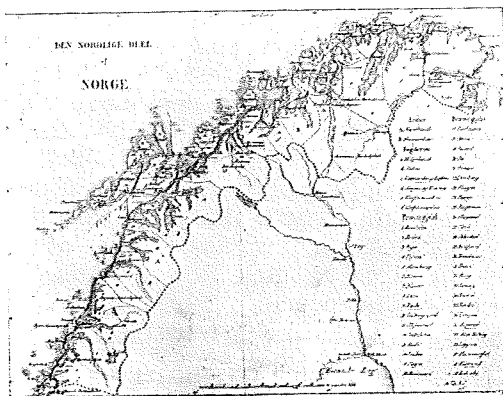
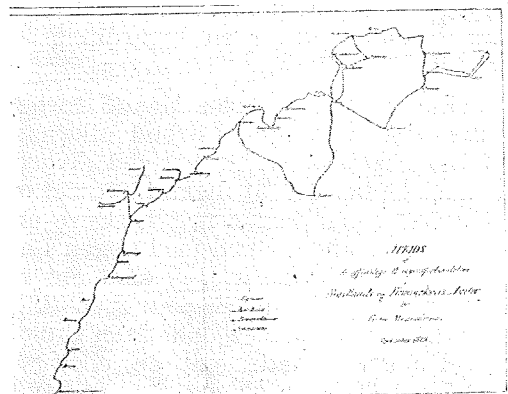
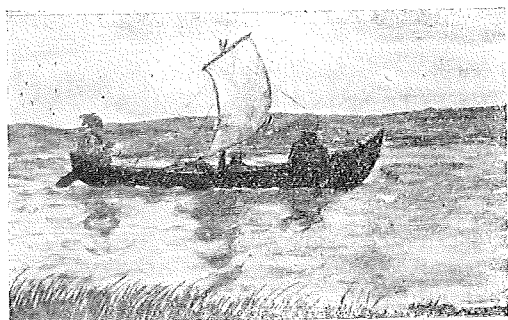
... ville Vi Vores i saa Maade forhen allernaadigst udgangne Forbud allernaadigst have igientaget, og hermed alvorlig budet og befalet, at ingen i hvo det og maatte være, maa sende nogen Breve enten til et eller andet Stæd med nogen Leilighed end med Posten: Dog skal det ey være nogen formeent udi sin egen Sag, at affærdige et Expresse-Bud. Men skulde allikevel nogen befindes udi slig eller anden Underslæb, i hva Navn det have kand, da skal den som Brevet tilhører, have forbrutt Ti Rdl. og den som det til at befordre har annammet ligesaa meget, hvoraf Angiveren skal have den halve Part og Postmesteren den andre halve, haver de Skyldige ey at betale med, da skal de lide paa Kroppen, til hvilken Ende Øvrigheden paa alle Stæder skal være Postmesteren paa Ansøgning assisterlig, at de Skyldige strax og uten Persons Anseelse kan blive straffede.»

5 rdl. dengang var mange penger, det var lettjente penger og angiverne hadde gode tider. Bøtene var sikkert mange, for kronen må vel ha funnet ut, at her var mange ekstra inntekter, som burde komme den alltid hårdt betrente statskasse til inntekt, så allerede i en ny forordning av 8. mars 1715 blir det forandret til:

«... at den som Brevet haver sendt skal have forbrutt Ti Rdl. af hvilke Bøder Vi allernaadigst have forundt Angiveren at niude den tredie Part, men Resten Post Cassen at hiemfalde.»

Men trods disse strenge straffer og påbud fortsatte misbrukene likefullt, hvilket seinere stadige innskjerpelser av påbudene tydelig viser.

Av de rå og brutale tider gir også forordningen av 1694 et interessant bilde,

Anordning, Angående Forandring og bedre Indretning af Post-Væsenet i Norge.

CHRISTIANSDAG, den 27 August Aa. 1793.

KONGEN,
 Konge-Land Directoren eller Hans Kongel. Majest. og
 Under-Sekretær, Johan Jørgen Brønnum.

da ville ha gått, når publikum stormet på og skulle ha tak i førstedagsstempler av frimerkeserie med begrenset opplag.

Men på den annen side inneholder også forordningen bestemmelse om at både postmestrene og deres betjenter skulle vise alle høflighet og sømmelig opptreden, hvis ikke hadde de å stå tilrette likeoverfor generalpostmesteren eller den han bemyndiget hertil.

Brevenes behandlingsmåte.

Brevene ble kartert til vedkommende poststed. Postmesteren eller poståpneren tok dem ut av vesken og fordelte dem med leilighetsbud til adressatene i sitt distrikt — innover fjordene og ut til øyene, eller sendte dem med bipostene — og hadde å påse at riktig porto ble betalt og oppkrevd. Herom heter det i forordning av 25. desember 1694:

«Postmesterne skal holde rigtige Protokoller som af Vores Generalpostmester eller den som Directionen bestemmer. De skal være igiennemdragne, nummererede og forseiglde, hvorudi alle Breve, som dennem leveres ved Numer, Navn og Taxt rigtig anteignes, saa at enhver altid kand have fornøden Underretning om sine Breves Befordring og Adresse, og skal Postmesterne til ethveert Stød her i Rigerne, hvor de nogen Breve med Posten hensende, et rigtig og med deres Protocoller enslydende Cart hveer Gang lade medfølge, hvilke Carter strax efter at Posten er ankommen, til Enhveers Efterretning skal udenfor Post-Huset anslaaes indtil Bre-

hvordan livet på postkontorene kunne arte seg:

«Skulde nogen understaae sig paa Post-Husene at gjøre nogen Allarm med Bulderen, Skiendsord eller Oprør, da maae Postmesterne have Myndighed til at lade samme Personer strax anholde og arrestere, hvilke siden andre saadanne til Exempel skal blive straffede efter Sagens Leilighed.»

Det måtte ikke alltid være morsomt for postmesteren også å være politimann, når det ble slagsmål inne på kontoret. Bra var det sikkert også at frimerkene ikke var oppfunnet dengang, enhver postmann vil sikkert kunne tenke seg, hvordan det

vene ere afhentede eller til Ejermændene bestilte, da de igjen af Postmesterne skal indtages og vel forvares.»

Disse gamle bestemmelsene gjelder jo delvis enda både hva protokollføring og kartering av rek. og verdi angår. Over alminnelige brev til ukjente adressater blir det framleis oppslått liste i postlokalene. Bestemmelsen om kartering av alminnelige brev ble opphevet i 1848.

Poståpneriene, postekspressene og deres utstyr.

Som poståpnere fungerte i alminnelighet embetsmennene. På Bodøgård var amtmannen poståpner til omkring 1710, da han med kongens tillatelse flyttet til Storfosen gård, hvor han bodde hele sin embetstid til 1750, fra 1710 var sokneprestene poståpnere der. I Steigen var det lagmannen, i Senja og Tromsø fogderier var det fogdene, som delvis bodde på Ervik, dels andre steder i sitt distrikt. Poståpneriet i Alta lå i Talvik, der innehadde de forskjellige sorenskrivere stillingen, på Vardøhus fungerte amtmannen som poståpner til omkring 1740, da han flyttet til Altengård. Stillingen gikk da over til en av de garnisonerende offiserer på festningen.

Poståpnerstillingene var ulønt. Det fulgte nok endel arbeid med stillingen, især var oppkreving av portoen ingen like-til sak. Mange av poståpnerne fikk også betydelige utlegg, som de ikke fikk erstattet.

Utstyret ved poståpneriene var nok meget spartansk. Stort mere enn en portotakst og kartkopiprotokoll var det ikke. Timesedlene eller postmemorialene medfulgte ekspresen og de ble etter tur sendt til Generalpostamtet gjennom postmesteren i Trondheim. Til forsegling av brev og postpakker eller brevbunter bruktes lakk og privatsignet, som poståpnerne selv måtte holde. Det eldste kjente postsignet fra Nordnorge er fra Talvik i Alta fra omkring 1776.

En interessant opplysning om postekspressens utstyr gir fogden A. Tønder i Tromsø fogderi i en innberetning datert 26. juli 1722. Etter at han først har oppgitt antall postbønder i sitt embetsdistrikt, ... huilke alle for Vejens Længde og scharpe Fiorder nødvendig behøves og kand icke paa anden Maade indrettes og derfor ofte formedelst Guds strenge Veyr

og Stormvinde, som falder om Høsten og Vinteren kand Posten icke komme fort over Fiordene, hvorom Thingsvidner kand forschaffes, at Posten i Senniens Fougder-

rie blef liggende fra Nyt Aar til først i Fasten formedels det continuerlig Stormveyer, som faldt denne Vinter», skriver han videre:

«Belangende Postaapningen, da som der icke er anden Postsæch ordineret end de som er aabne og undertiden af uberedede Kalfschind sammensyede, saa føres Posten aapen for hveer Mand, og det monne være Aarsagen hvorfor Brevene altid som til Senniens Fougderie andkommer, ere opbrudte og ofte saa conditionerede at der lidet kan læses, eller samles Mening af deres Indhold, ja ofte befunden at der har været Breve gandsche borte efter Navne paa Cartet ...»

I lensherre Vibes forslag til postordning for Nordnorge heter det at hver fogd må ha to låsbare vesker, og at brevene må innlegges i en pakke eller omslag forseglet med fogdens signet. I rådmann Jakobsens forslag, som er mere spesifisert, heter det at postbøndene må ha postsekk, våpen, horn og «deslige».

Forutsetningen var nok også en slik utrustning for postekspressene, men det tok lang tid før alt ble gjennomført, låsbare vesker ble således først anskaffet, da de 6 årlige turer begynte.

I skriv av 4. juni 1742 anmoder amtmann Kjeldsen i Finnmark om en ny postveske av godt svinelær for å beskytte brevene mot sjø og væte, og allerede i skriv av 28. juli s. å. pålegger Generalpostamtet postmester Møenboe i Trondheim om å skaffe postvesker til postførslen nordover og får til dette øyemed bevilget 16 rdl. til felissener og postskilt. En veske skulle straks sendes til Finnmarksekspressen, postskiltet skulle da tjene til legitimasjon for ekspressene. Posthorn og våpen nevnes ikke.

(Forts.)

Streif av SAMBANDSSTATENES SAGA

3 foredrag holdt i Bærum Filatelistklubb

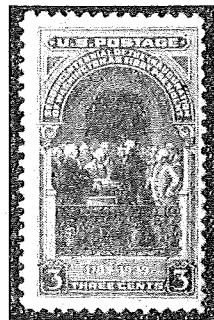
Fortsatt fra nr. 4 1946

Der den odden stikker ut, som danner skillet mellom Yorkelva og Jamesfloden, lå det en liten by ved navn Yorktown. Denne byen var lagt på en høy sandbank og hadde en god flåtehavn, mens grannebyen Gloucester lå på den andre siden i en gunstig forsvarsstilling. Begge disse byene ble i 1781 forsvarlig befestet av den engelske general Cornwallis. Årsaken til dette var den franske general Lafayette som var på marsj gjennom Virginia med en hærstyrke, for det meste franskmenn. Nå befant de seg bare åtte engelske mil fra Yorktown, der Cornwallis var sperret inne. Han regnet likevel med å ha sjøvegen fri, men en dag fant han også denne vegen sperret av en fransk flåte under kommando av de Bras. Omkring slutten av september var Yorktown helt kring-satt av 6000 fiendetropper. Av disse hadde den franske general Rochambeu kommandoen over 4000 mann. General Cornwallis skjønte nå at spillet var ute og hadde derfor ikke annet å gjøre enn å gi seg over i lag med over 4000 mann. Hærfanget ble 100 kanoner. Dette hendte den 17. oktober og bekreftet bare den alminnelige oppfatning, at krigen var tapt for England. Den 3. september kom det til fredsavtale i Paris (319). General Washington kunne nå trekke seg tilbake fra sin høye stilling som øverstkommanderende for hær og flåte etter fullført bragd. Han reiste derfor tilbake til sitt kjære Veron etter 8 års fravær.

I de første årene etter freden ble det arbeidet iherdig med å tømme opp den nye nasjonen. Dette var ingen liketil sak på grunn av alle særinteressene som dukket fram, men ut i september var det stort sett kommet til enighet om det nye riksstyre. Uavhengighetserklæringen ble undertegnet den 17. september 1787 (363)

av de tretten statene som hadde gått inn i sambandet, og 2 år etter tok Washington imot valget som republikkens første president (406).

Den nyvundne sjølstendigheten skapte en kraftig trang til å vide ut grensene og få istand en fast samskipnad i koloniene. Før er fortalt om Ohioselskapet som var grunnet av folk i koloniene i Nyengland, framforalt Virginia. Sjelen i dette foretaket var Mannaseh Cutler, som hørte til geistligheten. Dette hindret ham likevel ikke i være en driftig og foretaksom mann med stort praktisk skjønn. Han bar fram tilbud til kongressen om kjøp av vidstrakte landområder i nordvesten (361) og denne tingsmannen gikk fram med en slik dugleik at han greide å skjote til seg landet nordvest for Ohiofloden på vegne av de sammenslutninger han var målsmann

for (402). I 1787 ble det opprettet en avtale som skulle være bindende for alle parter. Ei av de viktigste avgjerdsler i denne gikk ut på at det her i nordvestterritoriet skulle skipes minst tre, men ikke over fem sjølstendige enkeltstater. Så snart en av disse var kommet opp i et folketall på 60 000, skulle den gis høve til å slutte seg til statssambandet med sin egen konstitusjon og på like vilkår med de andre sambandsstatene. Til å begynne med la indianerne svære vansker i vegen for nobrottsarbeidet, men i 1788 var det første nybygget en kjennsgjerning. Dette ble grunnlagt ved Marietta ved Ohio i ly av et fort.

Den 21. juli 1788 ble statsforfatningen ratifisert av ni stater, idet to stater, Virginia og New York stod utenfor. Den 4. mars 1789 trådte forfatningen i kraft.

Alt så tidlig som ved utbruddet av frihetskriegen var det planer framme om å grunnlegge nye, sjølstyrte kolonier. I nord lå en av utpostene for sivilisasjonen, Vermont, som hadde New York til granne i vest. Mellom disse to kom det ofte til rivninger fordi New York som den største av nybyggene gjerne ville ha herredømmet over grannen. For å hindre dette erklærte Vermont seg for egen stat i 1788, men måtte vente i 13 år før den ble tatt opp i unionen. I mellomtiden skjøt staten snøgt i været, slik at den overgikk tre av de tretten opprinnelige sambandsstatene i folketall da det endelig ble dens tur til å tre inn i sambandet.

Indianeroppstanden i nordvestterritoriet var røynda i det siste vonløse forsøket de innfødte gjorde for å beholde landet for seg og etterslekten. I 1790 tok kongressen ved en lov om at alt kjøp av land fra indianerne skulle legges under statskontroll, og at handelen med de innfødte bare kunne gå for seg mot særlig løyve. Noen år seinere ble det dessuten satt i kraft en riksorganisert handelsvirksomhet med indianerne for å få ende på tevlingen fra England og Spania. Attmed disse til-

takene strevde kongressen med å få laget i stand et vennskapsforhold til de innfødte for å skape en fredelig framgang i handelen. Likevel holdt indianerne fram med sin krigerske atferd, og i dette fikk de delvis stønad av engelskmennene. I 1790 ble general Harmar slått i strid med dem, og bedre lagnad fikk ikke guvernør St.-Clair i Nordvestterritoriet året etter. For å få satt en endelig stopper for dette ugjeve sendte amerikanerne i veg den krigserfarne og namngjetne general Anthony Wayne (284). I kampene ved Fallen Timber ved Ohio, der byen Toledo nå ligger slo han indianerne sønder og sammen og svidde av landsbyene deres med bufe og avling. Året etter ble freden sikret ved traktaten i Greenville.

Ved fredsavtalen i Paris der Frankrike måtte avstå Canada til England lot det Spania få Lousiana, men i 1800 fikk Frankrike landet tilbake.

Napoleon var ved dette tidshøve på toppen av maktthøgda si og tok til å interessere seg for kolonipolitikken. Dette vakte sjølsagt stor uro i Amerika, og Jefferson som var president på den tiden (160), sendte en av sine dyktige menn — Monroe — (161) over til Paris for å tinge om kjøp av Lousiana (163). Likevel var det hverken Jeffersons politikk eller Monroes målsnille som førte til det ønskede utfallet. Sjøelve nøkkelen til Napoleons eroblingsplaner i Amerika var øya San Domingo, som ble ansett for å være en av verdens rikeste kolonier og hørte til Frankrike. Negrene på øya gjorde motstand, og en hærstyrke som ble sendt avsted for å døyve motstanden måtte bite i graset. Etter dette uheldige tiltaket gav Napoleon avkall på det felttoget han hadde tenkt å sette i verk, og dessuten hadde han fått mer enn nok å bestille i Europa. Han gikk med på å avhende Lousiana til Amerika for å hindre at erkefienden England tok hand om kolonien. Salgstilbudet ble lagt fram for Sambandsstatenes minister i Frankrike, Robert L. Livingstone (159), og kjøpet kom i stand den 30. april 1803 mot et vederlag av 15 millioner dollar.

President Jefferson var en oppriktig og ærlig fredsvenn, som gjorde alt for å verne om det gode tilhøve til fremmede makter. Denne egenskapen kom godt med den tiden han stod for styret, en tid som var fylt av mange og store utenrikspolitiske

vansker. Ett brudd gjorde han likevel i sin fredsæle politikk, og dette gjaldt tilhøvene i Middelhavet der sjørøverne huserte verre enn noen gang. I 1854 gikk Amerika til krig mot Tripolis for å få slutt på utføret (354), og etter at denne røverstaten var slått, ble det latt tilbake en amerikansk eskadre for å holde oppsyn en tid framover.

Omkring de første tiårene av det 19. århundrede herjet Napoleon i Europa og la under seg det ene landet etter det andre. Blant hans argeste motstandere var England, som var herre på havet, og Napoleon la derfor ned forbud mot at amerikanske skip seilte på England. Som mottrekk nektet engelskmennene alle nøytrale skip å gå innom havner som var under kontroll av Napoleon eller hørte til sambandsfellene hans. Dette skapte svære ulemper for alle de nøytrale rikene, ikke minst for Amerika som trass i dette viste stor samhug med britene og skjønnsomhet for saken deres. Men disse kjensler fikk en brå slutt da engelske krigsskip tok til å stanse amerikanske kjøpmannsskuter i åpen skjør for å ransake lasten og mannskapstestene. Kom de så over noen av besetningen som ikke hadde borgerskapet sitt i orden, ble de betraktet som britiske borgere og ført ombord på de engelske man-of-Wars.

Mange andre ting førte og til at uviljen mot England vokste. I vesten forsøkte indianerne seg med en ny oppstand under førerskap av høvdingen Tecumseh, og det var manges mening at England her stod bak. Voldsferden til britene nådde høydepunktet da det engelske krigsskipet «Leopard» den 22. juni 1807 skjøt på og stoppet den amerikanske fregatten «Sheesepeake» som etterpå ble entret og fratatt en del av mannskapet.

Alle disse hendingene gikk ikke upåaktet hen, som rimelig var, men noe alminnelig ønske om å bryte freden med England var det likevel ikke. Landet delte

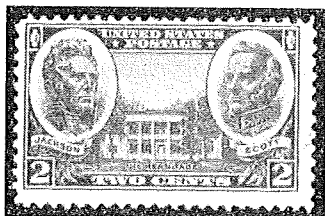
seg i to partier, og av disse ønsket det ene kompromissløs krig med England, mens motparten stilte seg fiendtlig til Frankrike og Napoleon. Disse siste bestod helst av føderalistene. President Jefferson ønsket for sin egen part å bevare freden for enhver pris.

Under frihetskampen hadde det imidlertid vokst opp en ny slekt som var blitt flasket opp med helteberetninger og sjåvinistisk propaganda, og disse krevde nå sin del i republikkens styre og stell. Enden på det hele ble at disse krafpatriotene fikk flertallet i kongressen etter hvert, og dermed var vegen klar. I første rekke var det Canada de hadde hug på, og da krigen brøt ut i 1812, var det Canada som først og framst var målet for amerikanernes hærferd. Denne kom i stand under make-løs begeistring, men endte med et skamfullt nederlag. Til lands gikk amerikanerne fra det ene tapet til det andre, mens flåten deres derimot hevdet seg bra og attpåtil kunne notere seg for flere seire. Det største nederlag led engelskmennene i kampen på Eriesjøen, og dette skyldtes marinekaptein Oliver Hazard Perry, som ble namngjeten etter dette storverket. Nå lå vegen til Canada åpen, og britene ble slått ved Thamesfloden der den brysomme indianerhøvdingen Tecumseh hentet seg banesår. Men ennå var det langt igjen før målet var nådd, og etter 1½ års krig kunne en merke en viss motløshet hos amerikanerne. Fienden gjorde vellykte åtak på hovedstaden Washington, som ble hærtatt etter at Capitolbygningen var lagt i aske.

Ved hjelp av flåten sin angrep engelskmennene Baltimore og, men her kom de ingen veg takket være fortet Mc. Henrys heltmodige forsvar, som inspirerte Francis Scott til å skrive den berømte «The Star--Spangled Banner». Nye og framifrå hærførere som general Winfield Scott og Andrew Jackson vant sagnaktig fregd og høstet mange strålende seirer. Til sjøs vant eskadresjefen Macdonnough over en

engelsk flotilje i en trefning på Champlain-sjøen (354). Han fikk etter denne full kontroll over dette farvatnet og kunne hindre engelskmennenes fortsatte frammarsj.

Imens hadde vinden snudd seg for Napoleon. Alle hans voldsverk og tiltak ramlet sammen omkring ham, og sjøl ble han tilslutt ført til Elba som fange. På dette viset ble England i stand til å ofre seg sterkere for krigen i Amerika, og i 1814 ble det sendt over en betydelig styrke bestående av veteraner fra napoleonskrigene. Selv om det lyktes for amerikanerne å stanse framrykningen mot Florida og gjennom Canada, tok likevel ønsket om fred til å bre seg med stadig større styrke innen alle lag av folket. Hovedstaden var hærtatt og delvis ødelagt, landet var truet av bankerott, og de innenrikspolitiske sakene ble etter hvert krassere. Julekvelden 1814 tok begge de stridende parter ved freden i Genf på grunnlag av stillingen slik den var før ufreden. Ifølge denne fredsavtale forpliktet hver av partene seg til å skrinlegge alle tidligere tvistemål. Amerikanerne møtte fram med Henry Clay som tingsmann. Han var en av republikkens mest framstående statsmenn og representant-skapets ordfører i kongressen.

(forts.)

Internasjonal frimerke-utstilling

i New York 1947

Neste år er det 100 år siden det første amerikanske frimerke så dagens lys, og i den anledning vil der bli holdt en stor internasjonal frimerkeutstilling i Grand Central Palace i New York i tiden 17. til 25. mai 1947.

Utstillingskomiteen har allerede utsendt det foreløpige program og det framgår av

dette at Storbritannia, Sveits og Brasil er spesielt innbudt til å delta i utstillingen, idet disse land på grunn av krigen ikke fikk anledning til å feire sine egne jubileer.

Utstillingen omfatter 4 klasser og 7 avdelinger:

Klasse A: Æresklasse.

- » B: Studiearbeider.
- » C: Spesialsamlinger.
- » D: Generalsamlinger.

Avdeling 1: Sambandsstatene med be-sittelser.

- » 2: Det britiske imperium.
- » 3: Europa (unntatt Det bri-tiske imperium).
- » 5: Andre land.
- » 6: Luftpost.
- » 7: Generalsamlinger.

Utstillingens styre består av følgende kjente filatelister: Alfred F. Lichtenstein, Theodore E. Steinway, Harry L. Lindquist, John Hudson Hall jr., Peter G. Keller, Edwin E. Elkins og Max G. Johl. Som dommere ved utstillingen er bl. a. oppnevnt Abr. Odfjell og Nils Strandell.

Alle henvendelser til utstillingen skjer under følgende adresse: Centenary International Exhibition, 22 East 35th street, New York 16, N.Y., U.S.A.

Scott-katalogen solgt.

Fra U.S.A. meddeles at firmaet Harmer, Rooke & Co. har kjøpt Scott Publications som utgir «The Standard Postage Stamp Catalog». Salget skyldes at Mr. Hugh M. Clark, som eier Scott, har måttet trekke seg tilbake på grunn av sykdom. Unntatt fra salget er den berømte Luffsamling med bibliotek. Denne samling ble påbe-gynt av avdøde John N. Luff (1860—1938) som var direktør for Scott Stamp & Coin Co. i årene 1903—05. Til tross for de enorme mengder merker som er utkommet i de seinere år er samlingen holdt helt a jour. Mr. Clark har forært denne samling til The Philatelic Foundation. Harmer, Rooke & Co.s hovedkontor er i London og New York-firmaet ble stiftet i 1939 under ledelse av Mr. Gordon R. Harmer. Firmaet

har arbeidet seg opp til å bli et av de ledende auksjonsfirmaer i U.S.A. og har en årlig omsetning på ca. 1 mill. dollar. Gordon R. Harmer vil overta stillingen som hovedredaktør av Scottkatalogen, hvor han har vært medarbeider siden januar 1945.

H. R. Harmer skal selge

Benjamin Goodfellows samlinger.

Den veldige, 200 album sterke frimerkesamling som Benjamin Goodfellow hadde anlagt gjennom et langt samlerliv, vil til våren bli solgt gjennom det kjente auksjonsfirma *H. R. Harmer* i London, enten ved auksjon eller under hånden.

Det som ga støtet til at Benjamin Goodfellow begynte å samle frimerker var et brev han fikk av sin far. Dette brevet var sendt med ballong fra det beleirede Paris under den fransk-tyske krig. Han fant snart ut at det var mere i filatelien enn bare å samle kvantitativt og straks det er spørsmål om New Zealand og Norge blir hans studier og publikasjoner nevnt. Han fikk mange utmerkelser for disse sine samlinger på internasjonale frimerkeutstillinger og kunne vel fått ennå flere, men han var ofte dommer på utstillingene og utstilte derfor «utenfor konkurranse».

Han var den første som holdt et kåseri om filatelien i B. B. C. Under krigen i 1914—1918 og under den siste krig fant han som mange andre avspenning i sin hobby, og som en takk for at hans sønn kom tilbake — han var flyger — la han grunnvollen til et fond som ledet til kjøpet av Devonshire Place 41, The Royal Philatelic Societys eget hus.

Det var sannsynligvis hans lyst til å vite «hvorfor og hvorledes» som fikk ham til å begynne den uforlignende samlingen av «re-entries» (dobbeltrykk) og som inneholder mange sjeldne varianter som ikke kommer i markedet en gang hvert tyvende år. Det antas at salget av denne samling vil bli noe av en filatelistisk sensasjon og det vil finne sted i januar 1947 sammen med en rekke andre mere eller mindre spesialiserte samlinger.

Denn auksjon vil bli fulgt av salget av den 25 bind store Norgessamling i mars og New Zealand (30 bind) i april, hvis da ikke disse to samlinger i mellomtiden blir solgt under hånden. En del samlinger, nemlig Storbritannia, Storbritannia «used abroad», Hellas, Palestina, Transjordan, Salomonsøyene og Tasmania er allerede solgt.

Salget av Goodfellows samlinger vil vekke internasjonal oppmerksomhet. Her i Norge vil vi selvfølgelig være mest interessert i salget av den norske samling og dens videre skjebne.

Tillegg til liste over norske skips poststempler under verdenskrigen.

MARINEN

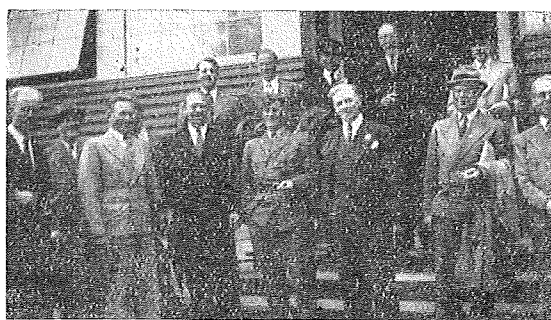
Idet vi henviser til fortegnelsen over handelsflåten og marinens poststempler i nr. 5/6 meddeles at vi fra Sjøforsvarets Overkommando har mottatt en tilleggsliste ang. minesveiperavdelingens poststempler, serienummer 100—120. Den komplette liste skal være slik:

Minesveipere. Serienummer 100—120:

100. Minesveiperdivisjonen Dundee
101. Minesveiperdivisjonen Falmouth
102. Oksøy
103. Karmøy
104. Transvalia
105. Noble Nora
106. John Williamson
107. Vardø
108. Harstad
109. Grimstad
110. Mandal
111. Brevik
112. Drøbak
113. Thorodd
114. Syrian
115. Nordhav 2
116. Børtind
117. Polar 6
118. Hval 5
119. Alcmaria
120. Bjerk

Norsk Filatelistforbunds Landsmøte

9. og 10. juni 1946

*En del av landsmøtets deltagere
fotografert på Strand Restaurant.*

Norsk Filatelistforbunds Landsmøte ble åpnet i restaurant «Humlen» 1. pinsedag, 9. juni 1946 kl. 11 av Arnstein Berntsen, formann i den arrangerende klubb, Oslo Filatelistklubb. Herr Berntsen ønsket alle utenbys medlemmer velkommen, og mintes dem som var avgått ved døden eller som hadde vært utsatt for psykisk eller fysisk påkjenning under fremmed styre siden forrige landsmøte. Han ga så ordet til forbundsformannen, dr. Per Gellein som leste beretningen over forbundets virksomhet siden landsmøtet 1941, og uttalte:

«Da forrige landsmøte ble holdt her i Oslo i pinsen 1941, sto vi ennå bare ved begynnelsen av det store oppsving og den voldsomme tilslutning som filateli har fått i de seinere år. En tilslutning som vi vel nå må anta har kulminert. Og kanskje er dette ikke så galt likevel. For vel har de forløpne år skaffet klubber og forbund mange nye og alvorlige filatelister, som sikkert også vil fortsette som sådanne i framtiden til gagn for vår hobby-filatelister i ordets sanne og gode betydning. Men krigsårene tilførte oss også en lang rekke medlemmer som under filateli fant plass for sin mer eller mindre usunne spekulasjonstrang. Det var kjøp og salg og hausse i prisene, det var pengeanbringelse som tok interessen fangen, frimerkene selv var av mindre betydning. Disse spekulanter forsvinder nok nå snart fra filatelistenes rekker, det har vi sett under lignende forhold tidligere. Men også mange

virkelige samlere som bak krigsårenes blendingsgardiner fant glede og avslapning ved å sysle med filateli, vil nok nå, når forholdene etter hvert igjen blir normale, kaste seg over andre interesser og legge sin filateli på hyllen. Beretninger fra klubbene viser allerede nå at tilslutningen er i avgjort avtagende — vi får bare håpe at tilbakeslaget ikke blir større enn at de mange nye klubber vi har fått i krigsårene vil vise seg fortsatt levedyktige. Av de 12 klubber som ved forrige landsmøte stod tilsluttet Forbundet meldte 1 seg kort etter dette. Men seinere er det i Forbundet blitt opptatt i alt 22 nye klubber. 1 av disse er seinere igjen blitt oppløst, således at det i dag i Forbundet er 32 klubber, med et samlet oppgitt medlemstall på ca. 2050. Dette tall refererer seg til dem som det er betalt kontingent for til Forbundet. Mange klubber har jo også utenlandske medlemmer etc., så det totale medlemstall er nok større. På et par steder i landet arbeides det for tiden med å stifte nye klubber, som eventuelt søkes opptatt i Forbundet, så det er nok mulig at tilgangen enda ikke er slutt.

Forbundets styre har i disse år bestått av:

1939—1941: Formann dr. Gellein, styremedlemmer J. Jellestad, Alf Bernt. 1942—1944: Formann dr. Gellein, styremedlemmer J. Jellestad, C. Sparling.

Da det høsten 1944 skulle velges nytt styre for perioden 1945—1947, foreslo Oslo Filatelist-Klub

at det gamle styre skulle fortsette 1 år til p. g. a. de usikre forhold vi den gang hadde. Dette ble godkjent av representantskapet, og styret fortsatte i 1945, dog slik at Carlo Sparling etter frigjøringen ble utskiftet med den personlige varamann K. J. Wessel Wilthil. Høsten 1945 foreslo styret sjølat det skulle fungere til landsmøtet i 1946, hvor det kunne ventes lovendringer som kunne influere på styrets sammensetning. Også dette ble godkjent av representantskapet.

På forrige landsmøte og representantskapsmøte var det starten av et eget norsk filatelistisk tidsskrift utgitt av Norsk Filatelistforbund, som var hovedtemaet. En slik utgivelse ble som bekjent vedtatt, selv om det på møtet hevet seg mange tvilende røster mot dette foretagende, og Odvar Johs. Witzøe ble ansatt som redaktør og forretningsfører. Man gikk også med iver igang med arbeidet, og vårt eget organ — Norsk Filatelistisk Tidsskrift — begynte å utkomme fra 1. januar 1942. Men allerede da 2 nummer var kommet ut begynte vanskelighetene. Fra pressedirektoratet fikk vi beskjed om at Witzøe ikke kunne godkjennes som redaktør. Av styret ble så Harald Rising ansatt som redaktør og forretningsfører, og han redigerte så tidsskriftet til og med nr. 1 1943. De vanskeligheter som oppsto i 1943, såvel med hensyn til redaksjonen som økonomisk, er det tidligere sendt klubbene meddelelse om, så det skal jeg ikke komme inn på her. I juni 1943 ble Jarle O. Stensdal ansatt som redaktør, samtidig som Hans E. Matfeld påtok seg vervet som forretningsfører, hvilket han innehadde til Osvald Tørresen overtok det i januar i år. Under Stensdals ledelse kom tidsskriftet igjen hurtig å jour har seinere gjennomgått en rivende utvikling, så vi sjøl nå trygt kan hevde at filatelistene i Norge har et fagorgan av meget høy kvalitet. Og tross mange vanskeligheter, papirrasjonering og lignende, har tidsskriftet ved gode venners hjelp maktet å komme praktisk talt regelmessig under hele krigen.

Også særtrykk har det lyktes å få ut.

1. Sannæs: Bypostmerker. 2. Jellestad: Norske skillingsmerker. Foruten endel mindre særtrykk.

I 1942 ble det besluttet opprettet et «Norsk Filatelistisk Tidsskrifts Hederstegn». Dette er utdelt 2 ganger: For året 1943 til Johs. Jellestad, Bergen, og for 1945 til Abr. Odfjell, Minde pr. Bergen.

Av andre publikasjoner som er utgitt av Forbundet kan nevnes fellesmatrikkelen for alle Forbundets klubber i 1943. Og en fortegnelse over innehaverne av hjemmefrankeeringsmaskiner.

Et utvalg med T. Soot Ryen, Tromsø, som den ledende kraft har lenge vært i sving med å utarbeide en katalog over Norges helpost. De er nå ferdig med sitt arbeid, katalogen foreligger i manuskript, og vil utkomme i løpet av 1946, utgitt av Norsk Filatelistforbund. Det er å håpe at denne katalog vil sette mer fart i samlingen og studiet av norsk helpost, som utvilsomt er minst like interessant som våre frimerker.

Det arbeid som står først på dagsorden nå er «Håndboken over Norges frimerker», hvis utgivelse er overlatt Forbundet av Oslo Filatelist-Klub. Som hovedredaktører av denne er oppnevnt Johs. Jellestad og Dan Thune Larsen. Redaktorenes planer for Håndboken har vært forelagt klubbene til uttalelse, og de er i full gang med arbeidet. For at utsalgsprisen på Håndboken skal

komme på et rimelig nivå, må det tilskudd til fra Forbundets side. Men dettes økonomiske status er ikke slik at det kan greie for store løft, og for å støtte Håndbokens finansiering er det stiftet en forening «Håndbokens venner». Hittil er det av 33 personer og institusjoner tegnet i alt 40 andeler à kr. 250.00. Dette er sjølsagt bra, men ikke på langt nær nok, og jeg vil benytte anledningen til å oppfordre flest mulig, enkeltpersoner og klubber, om å melde seg inn i «Håndbokens venner».

I det hele tatt legger den manglende økonomiske evne et sterkt bånd på Forbundets virksomhet. Tidsskriftet har greid seg hittil, men mere er det heller ikke, da utgiftene, f. eks. til klisjeer, er meget store. Bortsett herfra er det da 25 øre pr. klubbmedlem om året som Forbundet har å rutte med. Et forslag om kontingentforhøyelse ble behandlet i 1944, men ble ikke vedtatt, og sjøl om enkelte klubber dengang ytet tildels store engangsbidrag, så ble det ikke det samme som en øket årlig inntekt. Jeg tror at det før eller siden blir uomgjengelig nødvendig å gå til kontingentforhøyelse, hvis Forbundet skal være istand til å yte den service som trengs. Regnskap for Forbund og Tidsskrift er nylig sendt klubbene, så det skal jeg ikke komme inn på.

Det nordiske samarbeid har sjølsagt ligget nede under krigen, men det er nå fra Nordisk Filatelist Forbunds side tatt skritt til å få dette reetablert, tildels ved en omdannelse av det nordiske forbund. Formannen i dette, Alf G. Johnsen, har utarbeidd et forslag til nye lover, og dette er sammen med ham gjennomgått av et utvalg for vårt Forbund, bestående av Arnstein Berntsen, Abr. Odfjell og Per Gellein. Det endelige utkast har også vært forelagt forbundsklubbene til uttalelse og skal nå behandles på et møte av delegerte fra de nordiske land.

Samarbeidet med vårt postvesen har den hele tid vært godt. Forbundet får nå i god tid for utgivelsen av nye merker beskjed herom fra Postverket med fotografier av merkene til videre forsendelse til Norsk Filatelistisk Tidsskrift. Etter anmodning av Postverket har styret oppnevnt Jarle O. Stensdal, som filatelistenes representant under utarbeidelsen av nye frimerkeutgaver.

Også i den komité som arbeider med vårt postmuseum er filatelistene representert. Som medlem her har Forbundet oppnevnt Birger Engsgaard.

Også økonomisk bidrar Forbundet til postmuseet, idet endel av salgssummen for de av Forbundet utgitte avstemplingsvignetter tilfaller museet. I de seinere krigsår viste det seg en stadig økende tendens i alle mulige slags butikker til å drive handel med frimerker, og for å søke å komme dette salg fra usakkyndige tellivs, gikk Forbundet til det skritt å autorisere frimerkehandlere. Ideen slo godt an, alle våre fagforretninger søkte og fikk autorisasjon, og for tiden har vi i hele landet 33 autoriserte handlere. Forbundet har også henstillet til disse ikke å selge frimerkepakker medmindre det er påtrykt opprinnelsesbevis.

I 1943 var det i vedkommende departement planer om å stenge endel frimerkeforretninger. Forbundet sendte i den anledning en henstilling til departementet, og såvidt vites ble ingen forretning stengt. På Forbundets svarteliste er hit-

til oppført 2 personer, begge handlere i mindre målestokk.

Forbundet har fastsatt regler for godkjennelse av eksperter og har nedsatt et utvalg til bedømmelse av eventuelle kandidater. Formannen i utvalget er Johs. Jellestad, og de øvrige medlemmer er I. I. Jacobsen og Per Gellein. Hittil er autorisert 2 eksperter, begge for norske frimerker, nemlig Johs. Jellestad og A. Berntsen.

Det er opprettet en orden innen Forbundet som kan tildeles fortjente medlemmer. Ordenen er hittil ikke utdelt.

For å arbeide med diverse saker som er av interesse for medlemmer og klubber er det nedsatt flere forskjellige utvalg som ennå ikke har avsluttet sitt arbeid. Resultatet av utvalgenes arbeid vil bli forelagt representantskapet eller landsmøte så snart de foreligger. Jeg skal nevne noen av de saker som er under bearbeidelse.

Et utvalg med advokat Bugge som formann skal utarbeide utkast til et lovforslag om motarbeidelse av frimerkeforfalskninger. Når forslaget er godkjent av representantskapet vil det bli sendt til departementet som et forslag fra Norsk Filatelistforbund.

Et annet utvalg med dommer M. C. Rosenhavn som formann skal utarbeide forholdsregler til ivaretagelse av avdøde medlemmers samlinger. Og endelig skal et tredje utvalg med kjøpmann I. I. Jacobsen som formann lage et utkast til et fellesreglement for alle utstillinger arrangert av klubber som er tilsluttet Forbundet.

Høsten 1942 henstillet Forbundet til klubbene å arrangere en «frimerkets uke», med utstillinger, propaganda, foredrag og andre tilstillinger. Et par utstillinger kom istand, bl. a. «De No La» utstillingen i Oslo, men forholdene var allerede da blitt meget vanskeligere, spesielt stillet lokalmangelen seg hindrende. Men ideen er god og forsøket bør sikkert gjentas nå når forholdene igjen blir normale.

Det er i det hele tatt nok av oppgaver for dem som nå skal ta ledelsen innen Forbundet, men

skal de klare å gjennomføre disse, så kreves det også at de i sitt arbeid får full støtte av klubbene, både økonomisk og på annen måte.

Beretningen ble enstemmig og uten bemerkninger besluttet vedlagt protokollen.

Forbundsformannen åpnet derpå representantskapsmøtet og ønsket alle representantene velkommen, spesielt alle de utenbys representanter, som hadde benyttet Pinsen til å komme til møtet.

Formannen uttalte videre at det var 5 år siden siste møte, og meget har hendt i denne tiden. Vi hadde jo da allerede hatt krig og invasjon, men forholdene var ennå forholdsvis uskyldige mot det som senere ble. Likevel må vi være takknemlige for at vi er kommet såpass bra fra disse år som vi er.

På 5 år skjer det bestandig mange forandringer, og særlig på 5 slike år som vi nå har hatt. Det er mange som er falt bort også innen våre rekker, og vi vil i denne anledning minnes 2 som begge var tilstede på vårt forrige møte. Det er Thomas Agnæs, som var en av Forbundets stiftere, og Alf Bernt, som dengang var medlem av Forbundets styre.

Disse årene har for oss, som på alle områder, vært vanskelige arbeidsår. Det er meget ugjort som burde være gjort, og meget burde kanskje vært gjort annerledes, men tross dette står Forbundet i dag ganske annerledes sterkt enn ved forrige møte, og jeg personlig er overbevist om at det skyldes de beslutninger vi fattet på forrige møte, og som førte til starten av vårt eget organ.

Vi skal idag behandle saker som på sitt område er like så betydningsfulle for Forbundet, og jeg vil uttale håpet om at de på sitt felt vil føre til like gode resultater som de beslutninger vi fattet sist, til gagn for filatelen, for Forbundet og for klubbene.

Man gikk så over til forhandlingene. Det ble foretatt opprop, og følgende representanter var møtt fram:

1. Arbeidernes Filatelistklubb	2. Th. Hoffman, Birger Heggan.
2. Bergens Filatelist Klub	3. Johs Jellestad, F. Walter-Johannessen, E. O. Schou.
3. Bærum Filatelistklubb	1. T. Kvale.
4. Drammens Filatelistklubb	2. Karl Wilthil. Sverdrup.
5. Egersund Filatelistklubb	1. Olav Gabrielsen.
6. Elverum Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
7. Fredrikstad Filatelistklubb	2. Birger Hansen, G. Caspersen.
8. Gjøvik Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
9. Grimstad Filatelistklubb	2. Sam. O. Berge, F. G. Doller.
10. Haldens Filatelistklubb	1. Lorentz Kreutz.
11. Hamar Filatelistklubb	2. Erling Nordrum, Ingv. Hansen.
12. Haugesund Filatelistklubb	2. Intet frammøte.
13. Hønefoss Filatelistklubb	1. Eli Nordbye.
14. Kristiansands Filatelistklubb	2. S. B. Johnsen, Kaare Peersen.
15. Kristiansund Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
16. Lillehammer Filatelistklubb	1. J. Sorgendal.
17. Lillesand Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
18. Mosjøen Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
19. Moss Filatelistklubb	2. Intet frammøte.
20. Notodden Filatelistklubb	1. Lippestad.
21. Nordenfjeldske Filatelistf.	2. A. Perleff.
22. Odda Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
23. Oslo Filatelist-Klub	15. A. Holmboe, P. Gellein, M. C. Rosenhavn, J. O. Stensdal, V. Dunér, H. E. Matfelt, A. Trøsvik, D. Thune-Larsen, A. Berntsen, I. I. Jacobsen, O. Eliassen, B. Grøntvedt, T. J. M. Holtan.

24. Sandefjord Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
25. Sandnes Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
26. Sarpsborg Filatelistklubb	1. J. Martinsen.
27. Skiens Filatelistklubb	2. Intet frammøte.
28. Troms Filatelistklubb	2. Intet frammøte.
29. Tønsberg Filatelistklubb	2. S. Løkeberg, A. Skavang.
30. Ørsta Filatelistklubb	1. Intet frammøte.
31. Ålesunds Filatelistklubb	2. Alb. Ottersen, O. Kittelsen.
32. Åsgårdstrand Filatelistklubb	1. Intet frammøte.

Tilsammen 39 stemmer og 3 fullmakter — 42 stemmer.

2 referenter var oppnevnt, nemlig: M. C. Rosenhavn og Jørgen Stousland, begge fra O. F. K.

Møtet vedtok at «ikke-representanter» hadde adgang til møtet uten stemmerett. Man behandlet så forslaget til nye lover overfor Forbundet.

Forslaget er framsatt av en nedsatt komité, bestående av: F. Walter Johannesen, Otto Maalstad, Johs. Jellestad, Bergen og A. Berntsen, Oslo. Lovene i den form de ble vedtatt vil seinere bli offentliggjort i tidsskriftet.

I forbindelse med post 3 i programmet refererte formannen i skrivelse fra Oslo Filatelist-Klub om forholdet overfor ekskluderte N. S. medlemmer og landssvikere, og foreslo i den anledning at Forbundet har en liste over N. S. og andre som har vist unasjonal holdning. Interesserte kunne da få opplysninger ved henvendelse til Forbundet. Han ville rette en henstilling til klubbene om å innsende til Forbundet liste over ekskluderte medlemmer. Forbundet ville samle disse i en fellesliste, og tilstille hver klubb et eksemplar.

Programpost 4.

«Londonmerkene med overtrykk».

Thune-Larsen. Katalogkomiteen har ikke tatt standpunkt til hvorledes merkene skal føres opp i katalogen. Han trodde at de ikke ville bli oppført som hovednummer, men muligens anført med petit.

Stensdal mente at det ikke kunne reises noen kritikk mot distribusjonen.

Programpost 5.

«Svarteliste».

Peersen frarådet at det ble gitt skriftlige meddelelser om grunnen til at et medlem er satt på svartelisten.

Perleff fant det unødvendig å oppgi grunnen.

Hamars forslag om at det skal gis underretning i hvert enkelt tilfelle om grunnen til at vedkommende er ført på svarteliste, ble etter det som kom fram i diskusjonen, trukket tilbake.

Programpost 6.

«Eventuelt».

Alf G. Johnsen framkom med en redegjørelse for arbeidet med utvidelsen av Nordisk Forbund. Han meddelte at det nye forslaget fra norsk side går ut på at Nordisk Forbund skal ha som medlemmer hovedorganisasjonene i vedkommende land. I Danmark er det imidlertid 2 organisasjoner. Det viser seg håpløst for tiden å få disse til å gå sammen utad. I Sverige ligger forholdene heller ikke gunstig an. I København kunne de ikke godta det norske forslag, idet de ikke kunne gi slipp på Nordisk Tidsskrift som klubborgan. I Stockholm stillet de seg meget

skeptiske, nærmest av økonomiske grunner. Johnsen trodde det ville bli vanskelig å få et utvidet Nordisk Forbund. Hvis Sverige ikke vil gå med er det kun 2 alternativer. Enten status quo, eller at de norske klubber går ut av Nordisk.

I det etterfølgende ordskifte, hvori deltok bl. a. Schou, Dunér og Berntsen, ble Johnsen anmodet om fremdeles å gjøre sitt beste for å opprettholde forbundet, og man håpet at tidsskriftet skulle bli et godt bindeledd.

Forbundsformannen takket Johnsen for redegjørelsen og for hans store arbeid med denne sak.

Thune-Larsen tok opp spørsmålet om forholdet til Postverket og Poststyret. Han trodde det ville være heldig å ha et utvalg som kunne vareta filatelistenes interesser overfor Poststyret, f. eks. når det gjelder frimerkene og frimerkeutstedelsen. Han påpekte de stygge ordinære poststempler og maskinstemplene som så ofte ødelegger frankeringen. Han nevnte også førstedagsstempler, hvor han mente Poststyret kunne ta eksempel av Sverige. Han håpet at Forbundets styre kunne få nedsatt et slikt utvalg, som kunne komme i kontakt med Poststyret, og etablere et visst samarbeid.

Jacobsen trodde at den rette vegen var at Forbundet oppnevnte et utvalg.

Berntsen støttet Thune-Larsens forslag om at Forbundet oppnevnte et utvalg.

Stensdal framholdt at Poststyret stiller seg meget velvillig overfor filatelistene. Det kunne kanskje være bra å få et slikt utvalg som av Thune-Larsen foreslått.

Formannen uttalte at styret ville ta opp spørsmålet og eventuelt nedsette et sånt utvalg.

TIDSSKRIFTET

Peersen frarådet at tidsskriftets nivå ble trukket ned ved å ta inn uvedkommende ting, som annonser som ikke har noe med vår hobby å gjøre.

Skavang. Hvis det er meningen å plasere annonser mitt i heftet utenfor pagineringen, slik at annonsene kunne rives ut, skulle det ikke være noe i vegen for å innta ikke-filatelistiske annonser.

Det ble overlatt til Forbundets styre sammen med redaktøren å ordne spørsmålet på beste måte.

Doller rettet en appell til Forbundet om å ta opp gode foredrag som holdes i de større klubber på grammofoonplater, og låne disse ut til klubbene utover landet. Styret vil ta opp dette spørsmål.

Formannen hevet deretter representantskapsmøtet kl. 14.

På første dags ettermiddagsmøte, som desverre ikke var så godt besøkt, holdt Arnstein Berntsen et kåseri som han hadde kalt «Filateliens og dens organisasjon».

Foredragsholderen pekte på den store betydning det har for filateliens framgang og trivsel

at hobbyen drives i organisert form. Han framholdt det uegennyttige og store arbeid som var nedlagt på dette område. Videre uttalte han at det var av den største betydning at det finner samarbeid sted mellom de forskjellige organisasjoner, ikke bare mellom de enkelte klubber innen landet, men også mellom landene. Han kom i denne forbindelse inn på muligheten for et utvidet samarbeid mellom de nordiske land, gjennom Nordisk Forbund og håpet at de planer som er oppe om en omorganisasjon av Nordisk Forbund måtte føre fram til et godt resultat. Det utmerkete kåseri som ellers bød på en rekke tankevekkende ting ble lønnet med kraftig bifall som gjentok seg da formannen takket for kåseriet.

Deretter kåserte Dan Thune Larsen omkring «Håndboken».

Håndboken må ikke komme som et hastverksarbeid framholdt han. Det er umulig og utelukket å få håndboken ferdig til den tid som opprinnelig har vært tenkt, nemlig 1946/47. Trykkerier og klisjéanstalter arbeider for tiden under et stort arbeidspress. Håndboken kan neppe utgis under ett. Det vil være bedre å utgi den i mapper trykt i manuskript etterhvert som den blir ferdig. Disse mapper er det meningen å selge med en liten fortjeneste. Han hadde regnet med at i hvert fall 125 ville tegne seg som medlemmer av «Håndbokens venner». Det har imidlertid desverre hittil ikke tegnet seg mer enn ca. 40 stk. Han appellerte til medlemmer og klubber om å gå inn i Håndbokens venner. Det er meget vanskelig å bestemme opplagets størrelse. 2000—3000 eksemplarer burde kanskje trykkes. Av disse kunne så kanskje ca. 1000 innbindes og resten ligge til man fikk se hvordan det gikk med salget. Jellestad har gjort et stort og godt arbeid, men arbeidet er jo også stort og bør deles. Man venter at myndighetene, dvs. Postverket bør gi enhver hjelp man måtte ønske. Boken har jo interesse for Postverket og for historien. Samarbeidet fra samlerne side er bedre enn ventet og håpet at samlerne framleis vil gi sine opplysninger like uegennyttig som før, det være seg ting de allerede vet og andre ting som oppdages seinere, angående norske merker. På denne måte ville man få Håndboken så fyldig som mulig.

Formannen rettet en takk til Thune-Larsen og Jellestad for de beredvilig hadde påtatt seg redaksjonen og rettet en særlig takk til Thune-Larsen for hans kåseri.

Det utspant seg en livlig diskusjon.

Første møtedag ble avsluttet med en vellykket fest i Humlens selskapslokaler, hvor det ble servert en utmerket meny: Laks, kylling og karamellpudding med diverse viner.

Etterat formannen i Oslo Filatelistklubb hadde ønsket velkommen, holdt dr. Gellein en anslående tale for forbundet. Talen ble etterfulgt av et 3 x 3 hurra for forbundet.

G. Caspersen utbrakte en skål for forbundets formann dr. Gellein og takket ham for det for tjenstfulle arbeid han har nedlagt som formann i alle disse år.

Herr Schou talte for O.F.K. og takket klubben og dens formann for arrangementet av landsmøtet.

Formannen i O.F.K. takket for herr Schous vakre ord, og overførte disse til en skål for de utenbys representanter, hvem han mente hadde

størst fortjeneste av at landsmøtet hadde forløpt så vellykket som Schou hadde uttalt.

Herr Reff holdt en vellykket tale for damene.

Herr Schou talte for Nordisk Forbund, og håpet at det nordiske samarbeid måtte bli utvidet. Han rettet talen til delegasjonens formann, herr Alf G. Johnsen. Denne takket og framholdt at de norske filatelisten kan være glad for at de har et så sterkt utbygget forbund som det norske. Det var ikke godt å si hvordan utsiktene lå an for et utvidet nordisk samarbeid. Han utbrakte en skål for Norsk Filatelistforbund.

Til slutt takket herr Walter Johannesen for maten.

Festen fortsatte deretter i den beste stemning til ut i de små timer.

Siste møtedag ble avsluttet med lunsj på Strand restaurant. Ved kaffen takket forbundets formann for at Oslo Filatelistklubb hadde påtatt seg arrangementet av landsmøtet for tredje gang. Han rettet takken til klubbens formann Arnstein Berntsen. Berntsen uttalte håpet om at landsmøtets forhandlinger og vedtak måtte vise seg å være til gagn for norsk filateli. Han ba representantene ta med en hilsen til klubbene rundt omkring i landet og erklærte deretter landsmøtet for hevet.

M. C. Rosenhavn.

Jørgen S. Stousland.

Nordenfjeldske Filatelistforening har atter mistet et av sine eldste og mest for tjente medlemmer.

Agent *Bernhard Engdahl* døde 26. juni 1946. Han er født 9. juli 1887 i Kristiansund N. Etter endt middelskoleeksamen oppholdt han seg et par år i Tyskland for sin utdannelses skyld, hvorefter han trådte inn i sin fars forretning, I. Engdahl og sønn. Fra 1922 er han firmaets ene innehaver. Forretningen har nå bl. a. hovedagentur for livsforsikringsselskapet «Gjensidige».

Bernhard Engdahl ble opptatt 1/12 1921, var N.F.F.s formann i 1932, 1933 og 1936, samt nestformann i krigsårene.

Han var meget interessert for foreningens arbeid, deltok flittig på møtene og har gjennom årene hatt mange verv i forskjellige komiteer.

Han ble ridder av foreningens orden «Stjerneordenen» i 1931 og kommandør av samme orden i 1941.

I all sin ferd var han grei og omgjengelig, i det hele tatt en fin, nobel personlighet som vil bli dypt savnet i vår forening.

Samler-annonser.

På denne plass innrykkes annonser på inntil 5 petitlinjer for kr. 3.00, som må betales ved bestillingen.

Bytteforbindelse ønskes med svenske, danske og finske samlere. Svarer alle.
Ansgar Sivertsen, Kristiansund N.

Hvem har interesse av: Frankrike nr. 3 på helt brev avstemplet jan. 1849, nr. 9 avstemplet okt. 1853. Tilbud, bytteforslag sendes.
Ansgar Sivertsen, Kristiansund N.

Et velholdt eksemplar av Norges Frimerker 1855—1924, av Justus Andersen og Henrik Dethloff, inneholdende de norske nytrykk, selges til høystbydende. Tilbud til
Erik Høie, Danielsens boks, pr. Stavanger.

Ønsker bytte franske mot skandinaviske merker.
R. Georget, 5 bis, rue Saint-Gelais, Cognac, France.

Jeg ønsker å komme i bytteforbindelse med skandinaviske filatelisten. Filatelistisk frankering anvendes.
Aasm. Løvseth, Ørnes i Helgeland, Norge.

I want to exchange mint or used, new issues, etc. with general collectors worldwide. Correspondence in English, French, Russian, German or Spanish.
Anthony G. Andresen, Gyldenløvesgt. 39 II, Oslo, Norway.

Bytteforbindelse ønskes med alle skandinaviske land og norske samlere (juniorer). Norske og skandinaviske og andre lands merker i bytte. Skriv til
F. Lundstrøm, Løken i Høland.

Pent eksemplar av Anderssen og Dethloff: Norges Frimerker 1855—1924 med nytrykk, selges. Pristilbud.
Tlf. 12410 eller bm.

Deler av samling utstykket. Forlang utvalg som sendes portofritt. Norske merker kjøpes. Skriv til
P. A. Foldal, Ørstavik.

U.S.A., Sverige, eldre Norge, Island og Finland, også salg. Undersøk de fordelaktige priser.
Ulrik Kirkedam, Arendal.

Norge, en detalj en gross. Norske samlinger, kilovarer, massevarer og enkeltserier kjøpes eller byttes i eldre og nyere merker fra hele Europa. Hurtig service.
Erik Høie, Danielsens boks, Stavanger.

Ønsker De å komplettere Deres Europasamling? Skriv da til nedenstående adresse med oppgave over hva De trenger. Mancolister for alle europeiske land ekspederes. Utvalg sendes overalt.
Erik Høie, Danielsens boks, Stavanger.

U. S. A 152, 155, 164, 175—177, 202—205 (N. C. Andersen) samt endel andre samtidige merker byttes i eldre norske eller selges.
Ole Skirstad, Fjordgt. 19, Trondheim.

Norge nr. 88 30/7 sk. 300 prima ekspl. til salgs. Tilbud kan sendes
C. Netland, boks 291, Stavanger.

Bli medlem av PACIFIC STAMP AND HOBBY CLUB. Kontingent \$ 1.50 pr. år som kan betales i gode brukte frimerker til en katalogverdi av \$ 4.50. Send kontingent og meddelelse om Deres samlerområder til:
Ed. Peterson, 1265 No. Harvard Bld., Los Angeles 27, California, U.S.A.

Frankerede Kuverter — Førstedagskuverter, Kuverter med sjelden eller smuk Frankering — helst Europa og engelske Kolonier byttes med andre Kuverter eller Frimærker.

Kriminalassistent Th. Andersen
Fredericia, Danmark.

Jeg er interessert i

frimerkehefter
fra hele verden.

Tilbud eller utvalgssendinger
bes sendt til

JACQUES H. ROGERS
55 West 42 st., New York 18, N. Y.
Oppgjør omg. Korresp. engelsk, fransk, tysk.

Gode

samlinger og enkeltmerker kjøpes. Har spesielt interesse av eldre merker.

Kommisjonshefter mottas.

FINN O. ARNESEN
SKIPPERGATEN 36 = OSLO
Autorisert frimerkehandler.